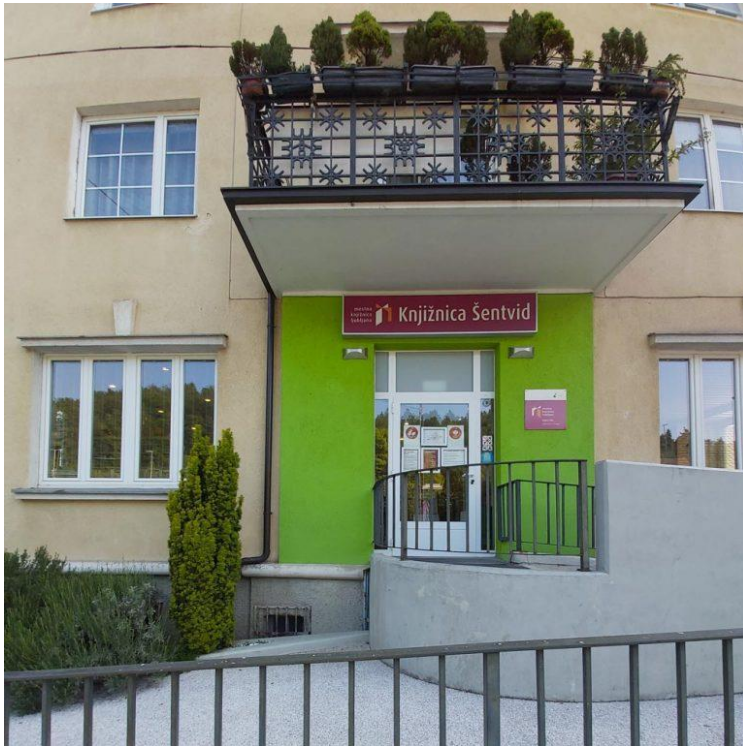

Bralna srečevanja.

Branje, doživljanje, vrednotenje, opredeljevanje, izrekanje.

Bil je večer, četrtek večer, 5. januarja ob 19.30 v prostoru Knjižnice Šentvid.

Vsebina pogovora je bila prebrana knjiga, naslovljena, Lakota, avtorice, Mirjane Bobič Mojsilovič.

Tako kot vsakič nas je gospa Mateja Kobal povabila, da spregovorimo o vsebini knjige; kako se nas je smisel, če se nas je, dotaknil, kaj menimo o besedišču, je jasen zapis, smo se srečali s katero besedo, ki nam ni bila znana? Vsakdo med prisotnimi je predstavil svoje doživljanje in razmišljanje o prebrani vsebini.

Med pogovorom je nekdo omenil Cankarjevo črtico Desetica. Beseda me je vznemirila, ne številčno, temveč v smeri pojma Desetica. Vprašal sem se, v čem je ločnica, desetica kot denar in desetica kot pojem nečesa, nekega odnosa med dvema ali večih ljudi.

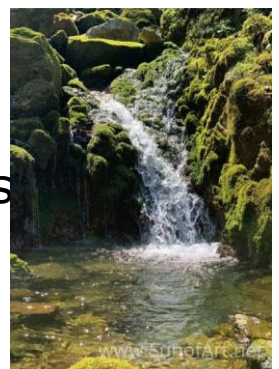
Zavedam se, da s pojmom ne morem kupiti, niti poplačati ničesar, medtem ko desetica lahko, ni pa nujno, pomeni kos kruha, košček masla, krhel hruške ali jabolka, in še bi se našlo nekaj za to ceno, recimo rožič.

Naj za hip opustim to premišljevanje.

Ivan Cankar in črtica Desetica sta me povabila, da v zbranih delih Ivana Cankarja – ki me sleherno jutro pozdravijo iz domače knjižne police – poiščem imenovano črtico. Ker z ženo nimava celotne zbirke, sem se napotil v knjižnico Šiška, kjer me je razveselil bibliotekar s tem, da je našel v četrti knjigi, Zbrana dela, Ivana Cankarja, iskano črtico. Zahvaljujoč sem mu izročil za vse sodelujoče novoletno voščilo, ki ni običajno, torej je sporočilo vsakomur med nami.

Spoštovani.

V letu, ki nas je obiskalo, bodimo njegovi gostitelji s čuječnostjo do narave, kozmosa in človeka v njem!

Čuječnost ne le v besedi, temveč v dejanjih!

Budni v svoji notrini;

Budni do drugega človeka;

Budni do narave;

Budni do kozmosa, , ,

Srečno v 2023,

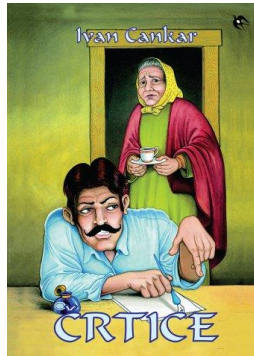
Alberto in Maryvonne

Vožnja domov je trajala, trajala, kot bi prepeval Rudi Bučar, Naj traja, naj traja....Vožnja je trajala od Šišenske knjižnice do Tacenske ceste, kot da berem, Od tod do večnosti, James Jonesa.

Prispevši domov sem takojci sedel za mizo in na strani 234 našel naslovno črtico. Da, Desetico. Takojci za njo sem našel še naslov Greh.

Večerna luč mi osvetljuje črko za črko, besedo za besedo, stavek za stavkom, misel za mislijo. Zbran v branje začutim, da mi na desni roki med prste polzi znoj. Kaj neki se dogaja v meni, da se pojavlja znoj med prsti? Kaj berem in čemu vznemirjenje do stopnje znoja? Nato se znoj kopiči še na čelu in se jača, ko preberem besedo Mati. Stresem se, vznemirim, občutim drget, kajti Mati je v meni SVETO BITJE. Vprašam se, ne da bi se slišal, kdo je človeško bitje imenovano, klicano milijonkrat, milijardkrat in več, MATI.

Razburjen, ker sem vse življenje in še sedaj klical Mati, sem nadaljeval z branjem črtice, GREH. Kaj je greh, kdo ga je zagrešil v življenju, da je nastala beseda, ki zaboli, beseda, ki kliče čustvo sodbe, čustvo jeze, čustvo ozaveščanja, čustvo odpuščanja, čustvo vrednotenja, nekega dejanja

človekove intime.

Ko sem pripotoval do zapisanega: »Mater je zatajil«, sem se skorajda zgrudil v globino svoje notrine. Prekinil sem branje in čuječe sledil vsaki besedi, troje besed, »MATER – JE – ZATAJIL.« Ali je to mogoče? Kaj se je nekemu zgodilo, da je ponižal mater z zatajitvijo. In o tem premišljujem jaz, ki sem doživel odsotnost materine bližine. Ni me zgrabila jeza, bes, poskušal sem se iz lastne izkušnje vživeti v osebo, ki je storila dejanje. Kaj ga je spodbudilo, celo gnalo k zatajitvi matere, je bilo vrstniško okolje močnejše od Materine ljubezni?

Na to vprašanje ne bom nudil odgovora, kajti vsakdo med nami tukaj in sedaj nosi odgovor v

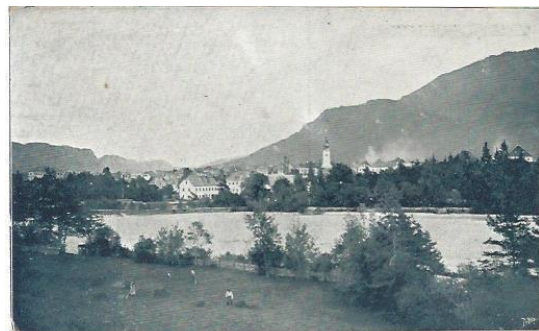

sebi.

Tega večera sta nastali dvoje izpovedi.

Solza.

Zdrsnila je solza,
z lica mi na dlan,
pesem mi zapela je,
GRUDA moja.
Lice se zganilo je,
kje je zibel rodne zemlje,
kdaj besede mamine
so me zibale?

Ostala je samo še solza,
v njej zapeta pesem.
Solza tava zdaj po licu,
da bi našla pesem mamino,
zibel, ki me je zazibala
v opoju rodne grude.

Solza pesem poje
v tišini srca.

Dežela moja vrni se!
Rojstni kraj prebudi se!
Borovlje kraj otroštva,
solze žalosti
se spominjajo na te.

Ljubljana, 17. 01. 2023

Alberto; Borovlje, duša mojega srca.

Bistra Zila.

'Tam kjer teče bistra Zija',
solze jo objemajo,
kjer je zibel pela mi,

'holadija, dija, dija holadrom'.

Slovenska mat' me je rodila,

Zili je zaupala,

da na svojih prsih

me dojila je,

mi slovensko pesem pela. je

V meni je ostal spomin,

'ko me dete je zazibala'.

Zdaj drhteče pojem, Zila na Koroškem

»Kje so tiste stezice

k'so včasih bile?«

Ostaja le spomin,

povsod so stezice,

kje stezica moja je,

v srcu bolečina ždi.

Ljubljana, 17. 01. 2023

Alberto, išoč stezico, kjer je mati doma.

Ljubljana, 5. 01. 2023 – 8. 02. 2023

Alberto Avguštinčič

Dragi dr. Fig.

KAM odplule tvoje so besede?

Za mnoge je Zdravljica

le spomin na šolske dni,

ko smo jo prepevali

in se njenih not radovali.

Smo tedaj čutili globine

tvoje duše,

ki kričala je:

»ŽIVE NAJ VSI NARODI,

KI HREPENE DOČAKAT DAN,

DA KODER SONCE HODI,

PREPIR IZ SVETA BO PREGNAN«

O, da bi se vrnil mir,

v miru in iz mira

sadovi obrode

in nas razvesele,

da smo ljudje ljubezni in miru.

Nostalgičen, vprašam te Prešeren:

Kaj bi danes zapisal Doktor Fig?

Ljubljana, na dan Prešernovega rojstnega dne, 3.
decembra, 2022 in praznika Kulture 8. februarja,
2023